PREOŢI MISIONARI

VREDNIC ESTE!

Trimeţându-şi apostolii să cucerească sufletele şi lumea, Iisus le-a poruncit: „Fiţi desăvârşiţi, cum desvârşit este Tatăl vostru din Ceruri!" *(Mat. 5.48).*

Această desăvârşire, fără de care nu poate fi conceput de credincioşi harul preoţiei, se capătă numai prin puterea Duhului Sfânt, atunci când viaţa preotului ca şi a credinciosului, e adevărată trăire în duh şi sfinţenie.

Căci sfinţii, n'au fost şi nu sunt decât oameni de rugăciune şi de trăire în Dumnezeu.

La hirotonisirea unui preot Biserica cerea în trecut credincioşilor consimţământul lor, şi aspirantul devenea preot numai dacă şi turma pe care avea s'o păstorească, răspundea în frica lui Dumnezeu cu sacramentalul „vrednic este!". De mult însă, acest drept consacrat prin tradiţia Bisericii a devenit o simplă formulă, la care poporul nu mai este chemat să hotărască şi să participe ca voinţă.

Desrobirea Bucovinei şi a ţinuturilor româneşti de dincolo de Prut şi Nistru, pune imperios problema vredniciei preoţeşti, în slujba unui adevărat misionarism creştin şi naţional.

Ţinuturile desrobite cu sânge şi jertfă trebue să fie cu adevărat bastioane ale creştinătăţii. În ţinuturile desrobite nu avem nevoe de preoţi copleşiţi şi împovăraţi sub propriile lor nevoi, ci de apostoli, de misionari, care de va fi nevoe, trebue să-şi jertfească totul, dar absolut totul, pentru Hristos şi pentru biruinţa învăţăturii lui. Misiunea neamului nostru a fost şi este pur creştină, în istoria omenirii.

Conştiinţa acestui misionarism creştin a fixat-o profetic, încă din veacul al IV-lea, sfântul Paulin de Nolla — în celebrul elogiu adresat sfântului naţional al Daciei, Nichita Romanul. Viziunea sfântului din Remesiana, era pe deplin îndreptăţită.

În epistola pe care la rându-i sfântul Hyeronimus — dalmatinul contimporan cu Atila — o adresă nurorii sale. (Ad Laetam), el arăta cum hunii — ca flagel trimis de Dumnezeu pentru pedepsirea lumii, au putut fi totuşi creştinaţi de daco-români! „Datorită geţilor bălani, care! şi-au prefăcut corturile lor de luptă în biserici, hunii — *afirmă sfântul Hyeronim,* — cântă acum psalmii, lui David şi soarele credinţei se întinde până în îngheţata Sciţie" — *(Rusia de astăzi"). Şi aceasta nu numai în nordul, ci şi în sudul Daciei, în ţinuturile dobrogene, unde după mărturisirea istoricului creştin al Bizanţului Sozomen, marele episcop Theotim al Tomisului, era venerat ca sfânt până şi de hoardele barbare ale hunilor pe care-i creştina, învăţându-i să preamărească pe Hristos.*

Cât de minunate ne apar, sub raportul acestei conştiinţe a misionarismului creştin, mărturisirile lui Mihai Viteazul. În scrisoarea către poloni, din Iulie 1595, el le spune: „Toate le-am făcut pentru credinţa creştinească. Văzând eu ce se întâmplă în fiecare zi cu bieţii creştini, m'am apucat să ridic această mare greutate, cu această săracă ţară a noastră, ca să fie un scut al întregei lumi creştine".

Iar în memoriul trimis împăratului Rudolf II, scris de Mihai Viteazul în timpul găzduirii sale la hanul „Cerbul de aur", unde a fost primit cu cinste de arhiducele Matei, fratele împăratului, el vorbea astfel despre isprăvile sale dela Giurgiu, Şelimberg şi Călugăreni:

„Atunci oricine ar putea cunoaşte câtă pagubă am făcut duşmanului, câtă slujbă creştinătăţii, distrugând atâtea ţări dela hotarele Ardealului până unde se varsă Dunărea în mare, ostenindu-mă zi şi noapte fără să fi avut pace sau odihnă, nici iarna, nici vara, necruţând cheltuială, nici primejdie de orice fel".

Toate acestea, îndreptăţeau pe papa Clement al VIII-lea să spună despre domnul român, că „dacă a fost vreodată un principe în lume, demn de glorie pentru acţiuni eroice, acesta e singur Mihai, principele Valachiei".

Ideia creştină, era suprema naţiune a românismului şi a domnitorilor noştri. Niciunul n'a luptat numai pentru ţara şi interesele lui particulare, ci pentru apărarea creştinătăţii. Socoteau ca o datorie sfântă şi imperioasă să se jertfească ei şi poporul lor, pentru salvarea creştinităţii.

„Vreau să avem în tot chipul lupta cu turcii, — *spunea Vlad Ţepeş,* — *după reaşezarea lui în scaun, după lupta dela Valea Albă.*

„Dacă însă ţara noastră va pieri, va fi spre paguba creştinătăţii".

Iar Ştefan cel Mare, — *declară ducelui Veneţiei, după lupta dela Podul Inalt,* — *că* este gata să moară de o sută de mii de ori, decât să se dea pradă păgânilor" — *adăogând în scrisoarea dela 25 Ianuarie 1475:*

„Dar dacă această poartă a creştinătăţii, care este ţara noastră, va fi pierdută, — Dumnezeu să ne ferească de aşa ceva — atunci toată creştinătatea va fi în mare primejdie". *Şi nu erau simple vorbe, ci credinţa adâncă pentru care lupta, cum luptă acum vitejii noştri pe meleagurile Nistrului, căci după spusa cronicarului* „unde era nevoe însuş se vâra, ca văzându-l ai săi să nu se îndărăpteze şi pentru aceia rar războiu de nu biruie".

Armatele germano-române, sub comanda generalului Ion Antonescu, au recâştigat această „poartă a creştinătăţii".

Am pierdut Basarabia odată cu pierderea credinţei şi a conştiinţei de naţiune misionară. Şi fără să lovim în nimeni, avem dreptul să întrebăm, câţi dintre slujitorii altarelor s'au mai gândit şi mai împlinesc cu adevărat şi sfinţenie porunca Mântuitorului: „în dar aţi luat, în dar să daţi?".

Timpurile cer o altă preţuire şi înstăpânire a harului dumnezeesc în viaţa neamului nostru.

Poporul şi vremurile apocaliptice, pe care le trăim, impun ca bisericile să fie altare de lumină, în care să nu înceteze rugăciunile şi prin ele legătura neîntreruptă cu harul divin. Nu mai trebuesc trimişi spre Nistru şi spre ţinuturile sfinte ale Bucovinei, slujitori care n'au chemare şi har şi care nu sunt în măsură să se jertfească cu totul pentru Hristos şi biruinţa duhului înoitor de viaţă.

Bastionul creştin pe care trebue să-l ridicăm împotriva anarhiei anti-hristice a bolşevismului, are nevoe de o adevărată Biserică vie, mărturisitoare prin faptă şi jertfă, Biserică biruitoare pe care să n'o poată sfărâma nici porţile iadului şi de care să se isbească zdrobindu-se toate puterile întunericului. Altminteri, nu vom putea redeveni, ceeace am fost cu adevărat în trecut „poarta creştinătăţii".

Conducătorul statului român, d. general Ion Antonescu, s'a dovedit convins sprijinitor al ideii şi vieţii creştine.

Ii revine sarcina să „reîncreştineze" neamul a cărui viaţă numai aparent e creştină şi nu din vina lui, poporul fiind dornic de lumina lui Hristos.

Prima măsură ar fi să nu mai pătrundă în ţinuturile desrobite, nici un slujitor al altarelor sau al statului, dela cel mai înalt în grad până la notarul de sat, care să nu fie adevăraţi apostoli şi misionari creştini. Nu este greu să fie pregătiţi acei care n'au simţit încă această problemă de conştiinţă.

Căci numai din clipa când vor fi renăscuţi şi întăriţi prin Hristos, ei vor putea auzi şi înţelege acel mare comandament a Lui: „Îndrăsniţi, Eu am cucerit lumea".

G. LUNGULESCU

NOUI MINIŞTRI

„Monitorul Oficial" de eri publică decretele prin care d. inginer Constantin Buşilă este numit ministru secretar de stat la departamentul lucrărilor publice şi al comunicaţiilor în locul d-lui general Gr. Georgescu, care a primit altă însărcinare, iar d. dr. C. Dănulescu se numeşte ministru subsecretar de stat pe lângă departamentul muncii, în locul d-lui general C. Voiculescu, care a primit altă însărcinare.

Nouii înalţi demnitari au depus Miercuri jurământul în faţa d-lui prof. Mihai A. Antonescu, preşedinte ad-interim al consiliului de miniştri, iar eri şi-au luat în primire departamentele.

❖

D. prof. ing. C. Buşilă este titularul catedrei de technologie mecanică şi organe de maşini la Şcoala Politehnică din Bucureşti, pro-decan al Colegiului inginerilor, preşedinte al cunoscutei societăţi inginereşti „Politehnica" şi preşedinte al Institutului român de energie.

D. CONST. BUŞILĂ

Diplomat al vechei şcoale de poduri şi şosele din Bucureşti, pe care a absolvit-o în fruntea promoţiei, d. inginer Buşilă şi-a cantinuat studiile la Liège, în Belgia, după care a făcut o practică în uzinele din Germania.

Cariera şi-a început-o ca inginer la portul Constanţa, sub Saligny ,după care a trecut subdirector la S. T. B., instituţie ce tocmai se înfiinţase.

În timpul războiului nostru de întregire era director în ministerul muniţiilor, iar după încheierea păcii a fost mai multă vreme secretar general al ministerului de lucrări publice şi comunicaţii.

Cu pasiune pentru o tehnică şi o industrie românească, a creiat Creditul pentru întreprinderi electrice, Soc. Electrica-Ploeşti, Institutul român de energie, etc.

În epoca de după război, Creditul pentru întreprinderi electrice a avut un important rol în românizarea unei serii întregi de întreprinderi de electricitate din Ardeal, pe care le-a dotat după ultima expresie a ştiinţei şi le-a înzestrat numai cu tehnicieni români.

În ultima vreme, actualul ministru al lucrărilor publice fusese numit preşedinte al comisiunii recent instituite pentru studiul electrificării liniei Ploeşti-Braşov.

❖

D. dr. Constantin Dănulescu este iniţiatorul fondării Blocului generaţiei dela 1922, fost preşedinte al Societăţii studenţilor în medicină în anii începutului de luptă naţionalistă a studenţimii noastre, fondator al Centrului studenţesc Bucureşti şi al Uniunii naţionale a studenţilor creştini români, organisme al căror preşedinte de onoare este.

Medic primar al Spitalului

D. dr. C. DĂNULESCU

Brâncovenesc, ultima treaptă a erarhiei medicale, a ajuns aici după ce a trecut prin stagiile de internat şi secundarist la spitalele Eforiei, în urma concursurilor date.

Ca asistent al spitalelor din Paris nu a ezitat să ducă şi în capitala Franţei lupta anti-bolşevică şi antisemită, căreia i se dedicase din primii ani de facultate, ca student.

În ultima vreme a condus Casa centrală a asigurărilor sociale, în calitate de director general.

Basarabia şi românii de peste Nistru

Evoluţia istorică şi dreptul politic al rom ânilor transnistrieni

I

Astăzi, când tunul făureşte soarta întregului Neam românesc, călcat de forţa cotropitoare a comunismului moscovit, vom arunca o scurtă privire asupra Românilor de pe cele două maluri ale Nistrului.

Până la jumătatea a doua a veacului al XVIII-lea, graniţele Rusiei abia atingeau gubernia Poltava, mai sus de Kiev. După documentele Prea Sfinţitului Gavriil, arhiepiscop al Tverului, scoase din arhivele ruseşti, până la anul 1751 în guberniile Gherson, Ecaterinoslav şi în parte guberniile Poltava şi Harcov, n'a locuit aproape nici o seminţie de rus sau ucrainean. Românii erau locuitori autohtoni ai acestor ţinuturi. Iar peste ei, treptat s'a lărgit expansiunea rusească şi cea ucraineană.

In tot acest vast teritoriu, Românii transnistrieni n'au rupt niciodată legătura cu Moldova, ţara lor de baştină. Iar Principatul Moldovei, din cele mai vechi timpuri şi-a extins drepturile sale naturale asupra teritoriului de dincolo de Nistru. Un document din anul 1574, provenit dela Ioan Vodă cel Cumplit, ne arată că „Ţara noastră, Moldova, trece cu mult dincolo de Nistru".

La anul 1774, Ruşii ajung până la Bug, iar la 1792 şi 1793, ajung la Nistru, pentru întâia oară.

Nistrul totdeauna a fost un râu intern, nu un râu de graniţă. Clima şi solul fiind ca şi în Principatele române, populaţia românească trecea cu uşurinţă dintr'o parte în alta. Ţinutul acesta dintre Bug şi Nistru, în cronicele ruseşti se numea *Basarabia,* iar populaţia autohtonă românească, ca şi cea străină colonizată după 1792, îi spune şi azi *Moldova.* Istoriografia rusească, ca şi cea sovietică, aceste teritorii, împreună cu altele şi anume: Ucraina, Caucazia şi Siberia, le consideră drept colonii, deosebindu-se de coloniile celorlalte state doară prin faptul că se află în continuare directă cu metropola.

Toate podurile şi vadurile de trecere peste Nistru aparţineau Moldovei; veniturile de pe ele se vărsau în vistieria statului, la Iaşi. In oraşele cele mai de seamă, ca Dubăsariul, Hurlucul şi Movilăul se ţineau iarmaroace anuale.

Judecata Românilor din aceste ţinuturi se făcea după obiceiul pământului, concretizat în *jus valachicum.* Acest obicei a convieţuit independent de expansiunea teritorială rusească. Astfel la anul 1769, contele Rumeanţov, la cererea boerului *Cucu,* reprezentantul Românilor din gubernia Pereiaslav, lasă populaţiei româneşti de acolo, dreptul de a face serviciul religios în limba naţională, de către preoţii plecaţi din Moldova, cu deosebire cei din Basarabia. Acest obicei a fost îngăduit chiar şi de arhiepiscopul ţinutului, pe motiv că *„şi preoţimea şi populaţia română cu alte obiceiuri şi o altă viaţă decât aceia a Slavilor".*

Românii din alte regiuni îndepărtate de ţara noastră, de dincolo de Nipru, din judeţele Ecaterinoslav, Bahmut şi Slaveanoserb din gubernia Ecaterinoslav, schimbată de bolşevici în Dnepropetrovsk şi-a păstrat până şi azi intacte nu numai limba şi obiceiurile, ci şi legile vechi româneşti.

In baza acestui drept românesc, au luat fiinţă multe localităţi româneşti, ai căror organizatori şi păstrători de flacără a românismului au fost conaţionalii noştri ca: colonei Mândru, Brâncă, Ghinea, Dracul şi atâţia alţii.

Dreptul românesc în acea regiune s'a manifestat atât de puternic, încât l-a influenţat şi pe cel ucrainean. Bunăoară, căpitanii români, conducători de oştire în vremuri de restrişte şi buni administratori în timp de pace, au pus bazele căzăcimii ucrainene. In căzăcimea de mai sus, confirmarea căpeteniilor militare sub numele de atamani, se făcea nu după regula militară slavă, ci după obiceiul românesc.

Cu timpul, acest drept românesc s'a completat cu dreptul bizantin, pe care l-am găsit existând în Basarabia.

Regiunea însă dintre Bug şi Nistru cu nimic nu se deosebea de Moldova veche. Ocupaţia rusească dela 1792, aici a găsit aceiaşi organizaţie ca şi în Moldova.

Regiunea întreagă era împărţită în ţinuturi, având în frunte câte un *pârcălab* sau *strajnic,* însărcinat cu administraţia. Ei erau ajutaţi de *zapcii,* cari percepeau dări dela locuitori pentru vistieria Moldovei. Aceste districte se aflau la *Balta,* oraş renumit prin mişcarea religioasă a preotului *Inochentie, Dubăsori,* socotit ca centru, Nani Speia şi Ovidiopolul actual.

Rusia a găsit acolo o viaţă românească cu cultura ei proprie. La Movilău şi Dubăsari se aflau două tipografii unde se tipăreau cărţi laice şi bisericeşti pentru ţinutul de dincolo şi de dincoace de Nistru.

Din punct de vedere religios, regiunea se afla sub conducerea şi dependenţa Arhiepiscopiei de Proilava, cu sediul la Brăila, apoi la Huşi. Arhiepiscopii noştri hirotoneau preoţi pentru toate satele româneşti de peste Nistru. Inalţii prelaţi făceau vizite canonice luând parte la sfinţirea bisericilor ridicate de enoriaşii transnistrieni. (Va urma)

Ploaie de bombe

asupra trupelor sovietice în retragere

Atacuri succesive asupra drumurilor infundate, asupra trenurilor şi coloanelor de transport în retragere.-Aviaţia noastră obligă trupele sovietice să se salveze cu fuga.-Bombele şi mitralierele distrug ultimele posibilităţi de salvare

de A. RICHARDT,
corespondent de război

(PK) Primele mari lupte distrugătoare în Orient au fost date. Ceeace n'a fost ucis de către trupele germane în lupta de încercuire, sau făcut prizonier, caută acum salvare într'o fugă sălbatecă. Coloane motorizate, unităţi trase de cai, trupe pedestre şi cicliste se îndreaptă spre centrul imperiului sovietic, astupând drmurile şi străzile îndepărtatelor regiuni de stepă, în timp ce întreaga reţea de cale ferată este deranjată prin permanentele atacuri ale avioanelor noastre de războiu. Această massă speriată este lovită de ploaia de oţel a bombelor noastre, biciuită de focul armelor de bord, sdruncinată în ultimele ei posibilităţi de luptă, de atitudine morală şi posibilităţi de scăpare.

In timp ce Kurfürst-ul s'a reîntors după orele de noapte la aerodrom, alinindu-se celorlalte aparate, stăteam încă sub impresia puternică a faptelor. Vânătoare liberă asupra coloanelor şi grupelor sovietice într'un spaţiu anumit, aceasta este parola pentru misiunea noastră în amurg.

Din nou se ridică sub noi peisagiul românesc într'o lăţime epică cu scenariul Carpaţilor în spate, amintindu-ne cu culmile de dealuri şi văile adânci aproape profilul Pădurii Negre. Este încă destul de luminos, când trecem peste poziţiile avansate ale frontului, încât este foarte posibil că aprecierea noastră asupra avantagiilor ce ne poate oferi acest sbor pe lumină, ne poate fi dezagreabilă în alte privinţe. Sgomotul motoarelor noastre se întinde greoi ca o ameninţare asupra teritoriului inamic. Drumurile şi străzile se întind ca nişte benzi subţiri sub aparatul nostru şi pot fi văzute până la mari distanţe. Incordaţi privesc în jos cinci perechi de ochi, fiindcă nici un amănunt nu poate să ne scape. Intre timp se deschid camerele bombelor, benzile de cartuşe sunt aşezate pe mitralieră, sau stau la stânga noastră la dispoziţie. Suntem pregătiţi şi dansul poate să înceapă.

Dar nu se mişcă nimica pe străzile de sub noi. Să fi ajuns trupele sovietice atât de departe? Nu face nimic. Până la urmă tot îi vom găsi.

Subit ne atrage atenţia comandantul: „Acolo înainte se vede ceva... Păstraţi direcţia".

Coborâm mai jos. Vizionăm cu precizie şi zărim linii întunecate în mişcare, camioane şi coloane de transport care merg înspre est. Sovieticii arată încă nepăsători, nu bănuiesc că sunt descoperiţi, dar în acelaş moment bombele noastre cad în mijlocul lor, rupând în zdrenţe, pe cei ce credeau că se află în siguranţă în umbra pădurilor. Sub noi zace pe drum o învălmăşeală incendiată de vagoane-tancuri, în care a căzut ploaia de bombe a unei alte escadre.

Mitralierele noastre încep atacul. Jerbele de focuri sunt îndreptate direct în obiective. Oamenii sar din maşini şi caută salvarea în pădure. Din nou cad bombele aducătoare de moarte şi distrug ceeace a mai rămas din coloanele de transport, rup cratere adânci în drumuri şi le blochează pentru orice retragere viitoare.

Acum însă ne întâmpină focul de apărare concentric al sovietelor. Artileria uşoară şi mitralierele ne atacă cu furie şi focurile lor se împrăştie în faţa carlingei noastre, iar salvele păraie sub aripă şi la scară. Cu o curbă îndrăzneaţă spre stânga scoate conducătorul avionului aparatul din zona de foc. Nu mai avem ce să căutăm aci, atacul nostru a avut un rezultat absolut.

Vânătoarea merge după noui obiective. Zărim un oraş înconjurat de rânduri întregi de forturi albe. Nici n'am fi putut căuta un obiectiv mai bun pentru bombele noastre. Din nou cad în jos bombele noastre de calibru greu, distrugând în câteva secunde acest post de ajutor al trupelor sovietice. Cu toate armele de bord se dă un atac cu rezultate distrugătoare asupra acestei tabere de corturi şi asupra drumurilor şi străzilor din apropiere.

In timp ce coborâm, după aterizare şi pipăim la lumina lămpilor de buzunar suprafaţa aparatului nostru, numărăm mai mult de o duzină de lovituri, dar ne-a mers şi de astădată totul bine.

Decret-lege

privitor la proprietatea bunurilor părăsite de inamic în retragere şi instituirea pedepsei cu moartea pentru unele infracţiuni săvârşite în spatele frontului sau în teritoriile reocupate de armate pe frontul româno-rus

„Monitorul Oficial" n-rul 161 din 10 Iulie, publică următorul decret-lege:

Art. I. Depozitele şi materialele de orice natură, lăsate prin retragerea inamicului, sunt proprietatea Statului Român.

Autorităţile militare şi administrative le vor putea întrebuinţa pentru aprovizionarea populaţiei.

Toate persoanele care au cunoştinţă sau posedă asemenea bunuri şi depozite, sunt obligate ca în 24 ore dela publicarea acestui decret-lege ,să le predea autorităţilor Române sau să denunţe pe deţinătorii lor.

Art. II. Orice armament sau material de răzoiu, părăsit de inamic şi care n'a fost încă ridicat de autorităţile militare, va fi predat sau declarat acestora în 24 ore dela publicarea acestui decret-lege.

Art. III. Toţi cei care vor contraveni dispoziţiunilor de mai sus, precum şi acei care ar ataca soldaţi germani sau români, sau populaţia civilă, ar distruge sau jefui depozite sau bunuri, precum şi acei care ar încerca sau ar săvârşi acte de spionaj sau sabotaj în spatele armatelor, sau în teritoriile ocupate de acestea, sunt pedepsiţi cu moartea.

Judecata şi executarea se va face în 24 ore.

In caz de flagrant delict, vinovaţii vor fi executaţi pe loc.

Pământ şi Neam

de D. CIUREZU

Din drepturile noastre milenare
Noi nu'mpletim, nici leagăn, nici cununi,
Că le purtăm în matca fiinţei noastre
Cum ne purtăm şi neamul de străbuni.

Fac una cu vieaţa, cu sângele,
Cu răsuflarea noastră pe pământ;
Nesocotirea lor, ar însemna
Să ne'ngropăm de vii într'un mormânt.

Dar nici acolo 'n mâl n'am fi primiţi
Că ne-ar svârli, pe toţi, afară glia,
Să ne trăim ruşinea pân' la fund,
Să ne gustăm amar nemernicia.

Că şi pământu-i trup, din trupul nostru
Şi n'ar răbda culcuşuri de povară;
N'ar răbda să ştie'n el dormind
O frunte de noroi şi de ocară.

Acolo'n lut, în dreapta lui odihnă,
Dorm marii noştri ctitori de credinţi
Şi n'ar răbda un bulgăr de ruşine
Pe giulgiul lor de răni şi biruinţi.

Deaceea azi, noi ne urmăm porunca
Cum prin zăpoare trece primăvara...
Nu frunzărirea noastră sângeră pe Nistru
Ci fulgeră, din fund de veacuri, ţara.

Instalarea d-lui prof. ing. C. Buşilă

Eri dimineaţă s'a făcut instalarea d-lui prof. ing. C. Buşilă, noul titular al departamentului lucrărilor publice şi al comunicaţiilor.

D. general GR. GEORESCU, conducătorul de până acum al departamentului, a arătat că misiunea d-sale încetează, fiind militar activ.

Locul meu este pe front, a încheiat d-sa.

CUVANTAREA D-LUI ING. C. BUŞILA, NOUL TITULAR AL DEPARTAMENTULUI

Mă găsesc chemat la conducerea departamentului lucrărilor publice şi al comunicaţiilor, unde mi-am început cariera de inginer şi unde am activat câţiva ani, păstrând însă permanenta legătură cu activitatea desfăşurată în acest domeniu şi urmărind continuu rolul pe care acest departament are de îndeplinit pentru propăşirea economică a ţării.

In sarcina grea ce mi se încredinţează, iau succesiunea titularului de până azi, a d-lui general de divizie *Gr. Georgescu,* a cărui trecere la conducerea ministerului lucrărilor publice şi al comunicaţilor, va rămâne vie în amintirea tuturor acelor ce au colaborat cu d-sa şi cari i-au apreciat calităţile deosebite ce posedă.

ROLUL MINISTERULUI IN NOUA ORGANIZARE A ROMANIEI

Nu este azi timpul a prezenta o expunere complectă asupra rolului pe care ministerul lucrărilor publice şi al comunicaţiilor îl are de îndeplinit şi asupra activităţii ce trebue să urmărim. Mă limitez a-mi exprima părerea că acest departament trebue a deveni un organ viu, care să contribue la buna aşezare a statului român în noua organizare ce România va avea în acord cu situaţia ţării şi în cadrul organizaţiei de mâine a Europei, stabilită pe dreptate şi libertate. Pentru îndeplinirea acestui rol, ministerul trebue a deveni organul care să concentreze toate chestiunile privitoare la executarea tuturor mijloacelor de comunicaţii; prin administraţia sa centrală, ministerul va trebui să devie organul central de control şi îndrumare, fără însă, a introduce o centralizare birocratică greoaie. Organele exterioare ale acestui departament vor trebui să se bucure de iniţiativa necesară şi să aibă toată răspunderea pentru studiul, proiectarea şi executarea lucrărilor, şi pentru exploatarea mijloacelor de comunicaţie. Căci consider că unitatea în aceste domenii este absolut necesară pentru ca activitatea ce va desfăşura acest departament să aducă o contribuţie efectivă în aşezarea de mâine a României.

In situaţia de azi, ministerul trebue a se ocupa cu precădere de marile probleme referitoare la lucrările şi comunicaţiile în nouile provincii, pe care armata ni le va readuce în cadrul frontierelor noastre etnice, refăcând ceeace barbarismul bolşevic distruge, complectând şi ceeace în trecut nu se executase.

Pentru îndeplinirea adevăratului rol ce-i revine acestui departament, sunt sigur că voi găsi concursul larg din partea tuturor, conduşi fiind numai de interesul general şi lucrând intens pentru bunele realizări de cari ţara va avea nevoie.

In această activitate a ministerului, contăm să găsim concursul corpurilor de specialitate legal constituite şi ale asociaţiunilor profesionale în legătură cu activitate technică. Iar în politechnicele din ţară va trebui să găsim nu numai pepinierele de formare a inginerilor necesari, ci şi concursul ştiinţific şi technic în rezolvarea problemelor ce se pun în legătură cu lucrările tehnice şi mijloacele de comunicaţie.

O LARGA COLABORARE CU INTREPRINDERILE DE LUCRARI PUBLICE

Ministerul trebue a conta pe colaborarea largă şi luminată a întreprinderilor de lucrări publice, condus numai de interesul general. Pentru cea mai folositoare activitate a întreprinderilor de lucrări publice, în interesul general al ţării, şi ţinând seamă de interesele juste ale întreprinderilor, o reglementare trebue a fi stabilită pe baze echitabile pentru ca administraţiile pubilce să găsească în întreprinzători, adevărati colaboratori în executarea lucrărilor, iar întreprinzătorii să se găsească în situaţia de a-şi îndeplini rolul lor. Şi în o asemenea reglementare trebue a se prevede mijloacele de a fi înlăturate toate cauzele de neînţelegeri şi discuţii între părţile contractante, admitându-ne chiar arbitrajul obligator pentru a se înlătura lungi şi costisitoare procese.

Şi în legătură cu executarea lucrărilor, va fi nevoie a fi revizuite, complectate şi puse în acord cu progresele technice, contractele tip, caietele de sarcini, normele şi prescripţiunile technice.

O CHEZAŞIE PENTRU ACTIVITATEA TECHNICA A MINISTERULUI

In actualele împrejurări şi pentru viitorul de mâine, departamentul lucrărilor publice şi al comunicaţiilor va trebui să devie un organ nou. Şi dacă noul titular, ce se găseşte azi în capul acestui minister, nu mai face parte din generaţia mai tânără, înţelege ca, în îndeplinirea sarcinei ce i se încredinţează, să-şi consacre experienţele şi cunoştinţele unei activităţi inginereşti şi să se conducă de un suflu nou pentru îndrumarea şi conducerea viitoarei activităţi technice pentru interesul general al ţării.

Luând azi conducerea departamentului lucrărilor publice şi al comunicaţiilor, fac apel la toţi colaboratorii, cerându-le a-şi pune în serviciul ţării şi neamului, priceperea, corectă şi obiectivă, pentru ca împreună să putem realiza ceeace dorim, o bună aşezare technică a ţării pentru propăşirea viitorului apropiat ce este rezervat României de mâine.

Cunoscându-vă direct sau indirect, pornesc cu dvs. la lucru, exprimându-vă toată încrederea mea şi speranţele că vom fi întotdeauna în acord, pentru îndeplinirea operei ce avem de înfăptuit.

Reproducerea unei hărţi a U. R. S. S., tipărită la Moscova de serviciul turistic sovietic în 1936, într'o broşură în franţuzeşte, destinată propagandei şi cu caracter de „prospect pentru călătorii străini", în care Basarabia (haşurată) era considerată ca un ţinut „în litigiu" de conducătorii sovietici, care ar fi făcut, totuşi, parte din U. R. S. S.

IN LOC DE RĂUTĂŢI

Un călugăr erou

Obţinuse îngăduinţa de-a însoţi un regiment pe câmpul de luptă, în calitate de preot, şi era tare nerăbdător să înceapă războiul nostru pentru desrobirea fraţilor. Îşi trăise tinereţea în cazarmă, din care pricină, cu toate că purta acum haină călugărească, continua să aibă suflet de ostaş.

Intrăm în luptă...

După câteva luni îl revăd pe părintele Iustin la Târgovişte. Era prizonier de războiu... Inamicul îl lăsase însă liber, bineînţeles numai în raza oraşului, şi-i îngăduise să duhovnicească pe ceilalţi prizonieri din lagăr.

Amărît că fusese prins, dar cu credinţa neclintită în izbânda sfintei noastre cauze, mi-a povestit cu amănuntul minunatele fapte de arme ale unităţii din care făcuse parte. Când a văzut că regimentul, adică ceeace mai rămăsese din el, e văduvit de cea mai mare parte din ofiţeri, în frunte cu comandantul, n'a stat nici o clipă la tocmeală cu haina pe care o purta. Era român, mai 'nainte de a fi călugăr, iar războiul nu se ducea pentru cucerirea altor neamuri, ci pentru liberarea fraţilor oprimaţi de secole. A luat deci comanda trupei, săvârşind acte de eroism, care îl vor trece în istorie şi în legendă. Plângea bătrânul — era şi atunci bătrân părintele Iustin — şi ardea de dorinţa de a se reîntoarce pe câmpul de bătae. Lacrămile lui erau de viteaz înfrânt de puterea copleşitoare a duşmanului, dar şi de speranţă în izbânda gândului care îl stăpânea până la obsesie.

— Trebue să trec în Moldova! Chinurile iadului sunt mai mici decât tortura sufletească pe care o îndur în această capcană. Eu prizonier? Mai bine să mor de gloanţele vreunei patrule, prin munţii care ne despart de cei din Moldova — dacă voiu ajunge până acolo — decât să aştept sfârşitul războiului într'un lagăr de prizonieri.

Mărturisesc că m'am îndoit dacă arhimandritul va stărui până la urmă în această hotărîre care se arăta neînduplecată. Evadarea din lagăr era oarecum posibilă, dată fiind libertatea lui relativă, dar trecerea frontului înţepenit la Siret — curată încercare de exaltat. Mergea la moarte sigură.

Şi totuşi părintele Iustin s'a ţinut de cuvânt. A evadat din lagăr şi a trecut în Moldova... Patriotismul lui fanatic şi credinţa în Dumnezeul care ocroteşte pe cei ce luptă pentru o cauză dreaptă, i-au dat tărie să învingă toate greutăţile şi să se vadă iarăşi printre ostaşii lui dragi.

Lângă crucea care simbolizează jertfa Mântuitorului, patria recunoscătoare i-a mai adăugat una albastră... Cea mai mare distincţie de războiu. Părintele Iustin se mândrea cu amândouă. Căci amândouă laolaltă îi asigurau o bătrâneţe cinstită de oameni, o moarte senină şi odihnă veşnică în lumea celor mai buni.

KIR PANAIT